

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **Obec Čestlice**, se sídlem Pitkovická 290, Čestlice, zastoupen JUDr. Michalem Račokem, advokátem, se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 20. 12. 2013, č.j. MF-70830/2013/34-RK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra financí ze dne 20. 12. 2013, č.j. MF-70830/2013/34-RK,
se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Michala Račoka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra financí ze dne 20. 12. 2013, č.j. MF-70830/2013/34-RK (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 31. 5. 2013, č.j. MF-55399/2013/34 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo společnosti SYNOT Tip, a.s., IČ: 263 01 091, se sídlem Jaktáře 1475, Uherské Hradiště povoleno provozování loterie nebo jiné podobné hry podle ustanovení

§ 2 písm. n) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), prostřednictvím technického zařízení MAX POWER na adrese čerpací stanice P. O., Č. D1 směr P., Č., a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že v rámci své samostatné působnosti vydal obecně závaznou vyhlášku č. 2/2011, o stanovení veřejně přístupných míst, na kterých je provozování výherních hracích přístrojů zakázáno (dále jen „OZV č. 2/2011“), na základě které došlo k zákazu provozování výherních hracích automatů na všech veřejně přístupných místech na území obce, tj. i na adrese provozovny čerpací stanice P. O. Uvedl, že schválením této vyhlášky jasně deklaroval snahu o zajištění veřejného pořádku na území obce. Dále uvedl, že době vydání této vyhlášky neznal tehdy platný a účinný zákon o loteriích lokální loterní systémy ve smyslu ustanovení § 2 písm. n) zákona o loteriích, v platném znění. Tehdejší zákon upravoval pouze v ustanovení § 2 písm. e) tzv. výherní hrací přístroje, bez jakékoliv jejich bližší, resp. následné specifikace. Z toho důvodu nemohl žalobce upravit a regulovat provozování lokální loterních systémů výslovně, neboť z logiky věci plyne, že tento institut v době nabytí platnosti a účinnosti předmětné vyhlášky nebyl legislativně zakotven. Dále uvedl, že je v prvé řadě třeba zohlednit úmysl a vůli žalobce, který svým jednáním zamýšlel omezit, resp. zakázat provozování jakýchkoliv výherních hracích automatů v širším slova smyslu, tj. bez ohledu na striktní výklad daného pojmosloví zákonem. Z pohledu široké veřejnosti a běžných lidí není mezi těmito dvěma zařízeními (výherní hrací automat a lokální loterní systém) žádný markantní rozdíl, který by je zásadně od sebe odlišil. Podle názoru žalobce má legislativní zkratka „výherní hrací přístroj“ širší význam než pojmosloví „lokální loterní systém“, který v sobě zahrnuje jakékoliv loterijní zařízení s možností výhry, tedy i zařízení MAX POWER. Legislativně technickou zkratku obsaženou v ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích je třeba v nejširším smyslu vztáhnout i na podobná technická zařízení, tedy i na interaktivní videoloterní terminály či na lokální loterní systémy. Z obsahu předmětné vyhlášky totiž jednoznačně vyplývá vůle žalobce regulovat nejen výherní hrací přístroje stricto sensu, ale i jakákoliv jiná technická zařízení s obdobným smyslem a účelem.

Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť je v rozporu s právními předpisy. Pokud žalobce vydal obecně závaznou vyhlášku, na základě které provoz všech výherních hracích přístrojů v širším slova smyslu na svém území zcela zakázal, měl žalovaný při svém rozhodování povinnost k této regulaci přihlížet a provozování lokálního loterního systému nepovolit. Ze smyslu vyhlášky je třeba dovodit, že žalobce odmítl strpět provoz byť jen jednoho z možných druhů zařízení naplňujících definici výherních hracích automatů ve smyslu hazardních her. Uvedl, že je zcela zřejmé, že provozování jakýchkoliv výherních hracích přístrojů vede k narušení veřejného pořádku a žalobce se tomuto prostřednictvím vydané OZV snažil předejít.

Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí. Poukázal na skutečnost, že OZV č. 2/2011 byla vydána již v době nálezů Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp.zn. Pl.ÚS 29/10, který poukázal na legislativní zkratku zakotvenou v ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích a z pohledu regulačního oprávnění obcí poskytovaného ustanovením § 50 odst. 4 téhož zákona rozlišil výherní hrací přístroje v užším slova smyslu podle ustanovení § 17 odst. 1 téhož zákona a v širším slova smyslu podle legislativní zkratky zavedené v ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích, ve znění účinném před 1. 1. 2012. Podle Ústavního soudu je nepřipustné, aby obec regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle ustanovení § 50 odst. 4 zákona o loteriích ve spojení s ustanovením § 2 písm.

e) téhož zákona umístění např. i ILV, případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Ústavní soud v tomto nálezu zdůraznil, že obecně závazná vyhláška musí být posuzována podle svého obsahu. Nelze tedy a priori konstatovat, že OZV č. 2/2011, jež hovoří pouze o výherních hracích přístrojích, bez dalšího reguluje výherní hrací přístroje ve smyslu legislativní zkratky zavedené v ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích, tj. také jiná podobná zařízení.

Dále uvedl, že z obsahu OZV č. 2/2011 nelze dovodit úmysl obce regulovat výherní hrací přístroje ve smyslu uvedené legislativní zkratky. Předmětná vyhláška neobsahuje odkaz na ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích ani žádné jiné slovní vyjádření, z něhož by bylo možné dovodit, že reguluje i jiná herní zařízení než pouhé výherní hrací přístroje. OZV č. 2/2011 naopak v kontextu se zákazem uvedeným v čl. 1 odkazuje na ustanovení § 18 odst. 3 citovaného zákona, ve znění zákona č. 149/1998 Sb. jež je součástí části druhé zákona o loteriích upravující výlučně hrací přístroje v užším smyslu, resp. ve smyslu definice uvedené v ustanovení § 17 odst. 1 zákona o loteriích.

Dále žalovaný uvedl, že je třeba mít na zřeteli i skutečnost, že k vydání napadeného rozhodnutí došlo dne 31. 5. 2013, tedy téměř dva roky po vydání citovaného nálezu Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 29/10. Uvedl, že v případě, že by úmyslem obce bylo regulovat prostřednictvím vyhlášky i jiná technická zařízení než výherní hrací přístroje ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 zákona o loteriích, přistoupila by obec ke změně obecně závazné vyhlášky, případně k vydání nové obecně závazné vyhlášky, která by ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu byla v souladu se zákonem o loteriích, k čemuž za dobu dvou let byl dán dostatečný časový prostor. Z uvedeného je tedy dle názoru žalovaného zřejmé, že předmětná vyhláška zakazuje provozování výherních hracích přístrojů ve smyslu ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích na celém území obce Čestlice, avšak provozování loterií nebo jiných podobných her ve smyslu ustanovení § 2 písm. n) téhož zákona není touto vyhláškou dotčeno. S ohledem na to žalovaný uzavřel, že v daném případě bylo postupováno v souladu s platnými a účinnými právními předpisy ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedl, že žalovaný dezinterpretoval závěry uvedené v nálezu Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 29/10, když žalobce výslovně odkázal na bod 51 tohoto nálezu. Z nálezu jednoznačně vyplývá, že předmětná vyhláška v souladu se zákonem o loteriích zakázala provozovat na veřejně přístupných místech v obci i tzv. lokální loterní systémy. Tento závěr vyplývá ze skutečnosti, že vyhláška použila v čl. 1 termín „výherní hrací přístroje“, tj. termín, který je legálně definován právě v ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích. Tento pojem je totiž dle názoru žalobce třeba vykládat tak, jak jej definuje zákon o loteriích, neboť samotná vyhláška žádnou jinou (užší či širší) definici tohoto pojmu neobsahuje. Není proto třeba, aby vyhláška na ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích výslovně odkázala.

Žalobce dále ke skutečnosti, že vyhláška v poznámce pod čarou k čl. 2 odkazuje na ustanovení § 18 odst. 3 zákona o loteriích, opětovně poukázal na citovaný nálezu Ústavního soudu. K tvrzení žalovaného, že měl žalobce dostatečný časový prostor, aby uvedl vyhlášku do souladu se zákonem o loteriích, žalobce uvedl, že pokud čl. 1 vyhlášky zakazuje provozování i jiných než výherních hracích přístrojů v užším slova smyslu, včetně lokálních loterních systémů, nebylo a není nadále nutné, aby žalobce přijal novou právní úpravu v podobě novelizace vyhlášky nebo v podobě nové vyhlášky.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 19. 10. 2017 právní zástupce žalobce i žalovaný odkázali na svá písemná podání. Žalovaný poukázal na to, že žalobce měl možnost vydat novou obecně závaznou vyhlášku, kterou by předešel daným aplikačním problémům.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 5. 2. 2013 požádala společnost SYNOT TIP, a.s., o povolení lokálního loterního systému MAX POWER na adrese čerpací stanice P. O., Č. D1 směr P. Dne 26. 4. 2013 vyzvalo Ministerstvo financí žalobce jako účastníka řízení, aby se k této žádosti vyjádřil.

Dne 6. 5. 2013 žalobce Ministerstvu financí sdělil, že s vydáním povolení nesouhlasí, neboť provozování výherních hracích automatů je zakázáno na veřejně přístupných místech OZV č. 2/2011.

Rozhodnutím ze dne 31. 5. 2013, č.j. MF-55399/2013/34, Ministerstvo povolilo provozovat společnosti SYNOT TIP, a.s., lokální loterní systém MAX POWER na adrese čerpací stanice P. O., Č. D1 směr P.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že OZV č. 2/2011 dle svého čl. 1 zakazuje na všech veřejně přístupných místech v obci provozování výherních hracích přístrojů. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětná vyhláška neobsahuje žádné jiné odkazující ustanovení, ze kterého by bylo možné dovodit, že byl úmysl města regulovat i jiné loterie, např. interaktivní videoloterní terminály či lokální loterní systémy, vyšlo Ministerstvo financí z toho, že se tato vyhláška vztahuje pouze na regulaci výherních hracích přístrojů podle ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 27. 6. 2013 rozklad, ve kterém uvedl obdobné námitky jako v podané žalobě.

Žalobou napadeným rozhodnutím ministra financí ze dne 20. 12. 2013, č.j. MF-70830/2013/34-RK, byl rozklad žalobce zamítnut a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

V odůvodnění ministr financí uvedl stejná tvrzení, které následně žalovaný zopakoval ve svém písemném vyjádření k podané žalobě. Z toho důvodu je soud na tomto místě z důvodu procesní ekonomie nebude opakovat.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích, v rozhodném znění, jsou loteriem i jinými podobnými hrami jsou sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení (dále jen "výherní hrací přístroje").

Podle ustanovení § 2 písm. n) téhož zákona, ve znění od 1. 1. 2012, jsou loteriem i

jinými podobnými hrami sázkové hry provozované prostřednictvím technického zařízení, které je elektronickým systémem tvořeným řídicí jednotkou se třemi pevně fyzicky spojenými herními místy obsluhovanými sázejícími, se kterými tvoří funkčně nedělitelný celek (dále jen „lokální loterní systém“). Toto technické zařízení sázejícím nabízí konkrétní válcové hry zobrazované prostřednictvím nejméně tří mechanicky otáčejících se nebo elektronicky nabíhajících kotoučů s různými symboly, doplněné o bonusovou hru. Technické zařízení nelze rozšiřovat o další herní místa. Rozhodnutí o základních výhrách a správa sázejícím vložených vkladů je prováděno přímo na místě buď technickým zařízením, nebo jedním z herních míst. Pomocí tohoto systému nelze provozovat loterie a hry podle písmen a), c), d), f), g), h), l) a m) bodu 1.

Podle ustanovení § 50 odst. 4 téhož zákona, ve znění ke dni vydání OZV č. 2/2011, může obec stanovit obecně závaznou vyhláškou vydanou v samostatné působnosti, že výherní hrací přístroje mohou být provozovány pouze na místech a v čase vyhláškou určených, nebo stanovit, na kterých veřejně přístupných místech v obci je provozování výherních hracích přístrojů zakázáno.

Podle ustanovení § 50 odst. 4 téhož zákona, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí, může obec stanovit obecně závaznou vyhláškou, že sázkové hry podle § 2 písm. e), g), i), l), m) a n) a loterie a jiné podobné hry podle § 2 písm. j) a § 50 odst. 3 mohou být provozovány pouze na místech a v čase touto vyhláškou určených, nebo stanovit, na kterých místech a v jakém čase je v obci provozování uvedených loterií a jiných podobných her zakázáno, nebo úplně zakázat provozování uvedených loterií a jiných podobných her na celém území obce.

V posuzované věci je předmětem sporu výklad ustanovení § 50 odst. 4 zákona o loteriích, který stanoví možnost obce prostřednictvím obecně závazné vyhlášky regulovat určité činnosti. Ke dni vydání OZV č. 2/2011 a do 13. 10. 2011 bylo v tomto ustanovení stanoveno, že je možné zakázat „výherní hrací přístroje“. Následně došlo od 14. 10. 2011 k novele tohoto ustanovení zákonem č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „novela“), která obsah této právní normy zpřesnila, resp. dopodrobna stanovila typy sázkových her, loterií a jiných her, které mohou obce obecně závaznou vyhláškou regulovat. Vymezení možnosti předmětu regulace provedené novelou je tedy odlišné od vymezení možnosti předmětu regulace v době vydání předmětné obecně závazné vyhlášky. Podle názoru soudu se však toto zpřesnění ustanovení § 50 odst. 4 zákona o loteriích nijak nedotklo již dříve vydaných obecně závazných vyhlášek. Tento závěr soudu vyplývá z toho, že novela zákona o loteriích neobsahovala ve vztahu k dříve vydaným obecně závazným vyhláškám žádná přechodná ustanovení a důvodová zpráva uváděla, že smyslem této změny bylo umožnit obcím, aby lépe a konkrétněji mohly vymezit, jaké konkrétní věci budou regulovat, tj. aby nejenom obecně mohly zakázat výherní hrací přístroje, ale aby mohly rozlišit určité jednotlivé činnosti, které se s hracími přístroji pojí. Podle důvodové zprávy tak došlo ke zpřesnění tohoto ustanovení. Poměrů upravených OZV č. 2/2011 se změna zákona o loteriích nijak nedotkla. Je tedy třeba vycházet z toho, že do novely zákona o loteriích se mohlo zakázat všechno, tj. všechny výherní hrací přístroje, od novely se mohly zakázat, resp. regulované činnosti lépe rozlišit. I po novele zákona o loteriích tak byla OZV č. 2/2011, kterou bylo zakázáno provozování všech výherních hracích přístrojů na území obce, stále platná a účinná. Soud tak shrnuje, že na povaze a smyslu regulace v ustanovení § 50 odst. 4

novela zákona o loteriích nic nezměnila, pouze dala obcím možnost regulované činnosti lépe konkretizovat a rozčlenit je.

Soud dále uvádí, že z nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp.zn. Pl.ÚS 29/10 vyplývá, že interaktivní videoloterní terminály lze podřadit pod širší definici podle ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích, neboť se nepochybně jedná o zařízení výherním hracím přístrojem podobná a sloužící k témuž účelu. Obec tedy může regulovat obecně závaznou vyhláškou vydanou podle ustanovení § 50 odst. 4 zákona ve spojení s ustanovením § 2 písm. e) zákona umístění i ILV, případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů. Do takové širší množiny přístrojů je možné dle názoru soudu zařadit i lokální loterní systémy. OZV č. 2/2011 v čl. 1 uvádí, že výherní hrací přístroje je zakázáno provozovat na všech veřejně přístupných místech v obci. Nebyl-li ve vyhlášce přímo použit odkaz na ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích, je třeba vycházet z definice pojmu „výherní hrací přístroj“ tak, jak ji poskytoval ke dni vydání vyhlášky právě tento zákon. Za výherní hrací přístroj je třeba považovat i jiná podobná zařízení, např. právě ILV nebo lokální loterní systémy, jelikož pojem „výherní hrací přístroj“ je nepochybně pojmem širším než pojem „lokální loterní systém“. Nelze totiž rovněž odhlédnout od toho, jak tyto pojmy vnímá veřejnost, když pro laika není v loteriích, výherních hracích přístrojích či lokálních loterních systémech navenek žádný rozdíl.

K tomuto závěru soud dospěl i na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č.j. 2 Afs 37/2013-26, kde se, byť ve vztahu k poplatkové povinnosti, nikoli ve vztahu k povolení provozování loterie, tento soud zabýval pojmem „jiné technické zařízení“. Závěry tohoto rozsudku jsou natolik jasné a obecné, že je lze dle názoru zdejšího soudu aplikovat i na nyní projednávanou věc. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že „*souhlasí se stěžovatelem, že aby bylo možno považovat technické zařízení za tzv. „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu zákona o loteriích, musí takové zařízení do určité míry naplnit vlastnosti výherního hracího přístroje obsažené v ustanovení § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Tyto vlastnosti však nelze dovozovat primárně z technických parametrů přístroje, jak činí stěžovatel, nýbrž především z jejich funkce. V opačném případě by zákonodárce mohl novelizovat a rozšířit dotčené ustanovení zákona o loteriích a nikoli zákon o místních poplatcích. Jak zevrubně dovedl krajský soud, svým postupem zákonodárce dal jasně najevo vůli postavit na roveň hrací přístroje a interaktivní videoloterní terminály jakožto „jiné technické herní zařízení“, a to právě z hlediska poplatkové povinnosti potencionálně stanovené místní samosprávou. S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje. Z toho důvodu lze přisvědčit krajskému soudu, že z hlediska poplatkové povinnosti není rozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolena loterie provozována. Stěžovatel nemá pravdu, když striktně rozlišuje mezi loterií či jinou podobnou hrou jako takovou a „kanálem“, jehož prostřednictvím je hra realizována. Stěžovateli lze nicméně přitakat potud, že správci poplatku nemohou při stanovení a vyměření poplatku svévolně vykládat určité zákonné pojmy. Tak tomu však v daném případě nebylo, protože správce poplatku i krajský soud vyšly pouze ze shora uvedené novely zákona o místních poplatcích a správně si vyložily její dopad též na interaktivní videoloterní terminály. Pokud stěžovatel tvrdí, že interaktivní videoloterní terminály nelze zahrnout pod zákonné pojmy uváděné v zákoně o místních poplatcích, vychází při svém výkladu daných norem ze striktně technických parametrů, s čímž nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit. Interpretace normy nemůže vycházet pouze a jedině ze znalosti technických parametrů, protože pokud by byl připuštěn tento postup odporující základním východiskům podoby a interpretace právních norem, právě tehdy by se stávalo dotčené*

ustanovení nesrozumitelným. Navíc by byl před faktickým smyslem a účelem právní normy upřednostněn technický či odborný parametr, což musí Nejvyšší správní soud odmítnout.“

Žalovaný tak čl. 1 předmětné vyhlášky vyložil v rozporu se smyslem a účelem zákona o loteriích a v rozporu s citovaným nálezem Ústavního soudu. Je třeba také respektovat tu skutečnost, že, ač je třeba zkoumat obsah předmětné vyhlášky, tak nelze odhlédnout od toho, co tou kterou obecně závaznou vyhláškou obec zamýšlela. Není-li vydána důvodová zpráva, což se v případě vydávání obecně závazných vyhlášek zpravidla neděje, je třeba přihlídnout k vyjádření obce jako účastníka řízení o povolení loterie. Deklarovala-li tedy obec již ve správním řízení, že vyhláškou zamýšlela regulovat veškeré výherní hrací přístroje, měl k takovému výkladu vyhlášky žalovaný přihlídnout a povolení k provozování loterie na předmětné adrese neměl povolit.

V daném případě však výklad žalovaného zasáhl rovněž i do samostatné působnosti obce. V případě, že obec stanovila, že na svém území zakáže všechny výherní hrací přístroje, stanovila tak v souladu se zákonem o loteriích, zákonem č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a především s ústavně garantovaným právem na samosprávu. Výklad ministerstva tak nerespektuje samostatnou působnost obce ani možnosti obce, které byly stanoveny ustanovením § 50 odst. 4 zákona o loteriích bez ohledu na provedenou novelu.

K argumentu žalovaného, že obec měla přijmout novou obecně závaznou vyhlášku, soud uvádí, že státní správa nemůže obce nutit k tomu, aby vydaly novou obecně závaznou vyhlášku, když je z vydané vyhlášky patrný její smysl, účel a obsah práv a povinností, který zůstal, jak bylo vyloženo výše, v čase nezměněn. I po novele zákona o loteriích tak bylo třeba z obecně závazné vyhlášky vycházet a respektovat ji. Za další také nelze po obcích spravedlivě požadovat, aby v případě, že zákonodárce do zákona doplní další kategorii loterií nebo jiných podobných her, obec novelizovala danou obecně závaznou vyhlášku, a to obzvláště v případě, že je již ve vyhlášce uveden natolik obecný termín („výherní hrací přístroj“), který zahrnuje prakticky všechny možné i budoucí způsoby provozování loterií a jiných podobných her.

Z uvedených důvodů proto soud shledal žalobu důvodnou a žalobou napadené rozhodnutí ministra vnitra pro nezákonnost zrušil podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměna právního zástupce žalobce a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna náleží za 3 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby, účast na jednání) po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Mimosmluvní odměna tak celkově činí 9.300 Kč. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši 900 Kč za 3 úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb.,

o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů řízení žalobce tedy činí 15.342 Kč.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 19. října 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Z. L.